ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΠΑΝΙΑΣ
Επίκουρος Καθηγητής
Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας, ΕΚΠΑ

Εισαγωγή στην Ιστορία και Αρχαιολογία της Εγγύς Ανατολής

Ελληνικά Ακαδημαϊκά Ηλεκτρονικά
Συγγράμματα και Βοηθήματα
www.kallipos.gr

Ahhiyawa

Σε διάφορα χεττιτικά κείμενα αναφέρεται ένα βασίλειο με το όνομα Ahhiyawa, το οποίο είχε μεν υπό τον έλεγχό του την πόλη Millawanda στην δυτική Ανατολία, αλλά το κέντρο του βρισκόταν σε κάποια περιοχή πέρα από την θάλασσα. Το 1924 ο Ελβετός φιλόλογος Emil Forrer πρότεινε πρώτος την ταύτιση του όρου Ahhiyawa με την ομηρική Αχαΐα (Forrer 1924):

Ahhiya(wa) = Achaiwia = Achaia

Αυτή η πρόταση απορρίφθηκε από την πλειονότητα των ερευνητών της εποχής του (αναλυτικά

για την ιστορία της έρευνας, βλ. Oberheid 2007). Σταδιακά όμως και κυρίως ύστερα από μία σειρά από μελέτες που δημοσιεύθηκαν από την δεκαετία του '90 και εξής, καταδείχθηκε ότι αυτή η ταύτιση όντως ισχύει (Hawkins 1998· Niemeier 1999· γενικά για τα κείμενα, βλ. Ficher 2010, Beckman κ.ά. 2011, Kopanias 2015γ).

Πρέπει να τονισθεί ότι η Ahhiyawa στα χεττιτικά κείμενα αποτελεί γεωγραφικό όρο και όχι εθνώνυμο. Μπροστά της τοποθετείται πάντοτε η λέξη KUR, που σημαίνει "χώρα". Η μετάφραση του όρου πρέπει να είναι λοιπόν: "χώρα της Αχιγιάβα". Αν γίνεται αναφορά σε κάποιο πρόσωπο από αυτήν την χώρα η μετάφραση πρέπει να είναι: "άνθρωπος από την χώρα της Αχιγιάβα".

Από τα Χεττιτικά κείμενα προκύπτει ότι η χώρα της Ahhiyawa δεν βρισκόταν στην Ανατολία, αλλά κάπου στο Αιγαίο, αφού για να φτάσει κανείς εκεί έπρεπε να ταξιδεύσει με πλοίο (Kopanias 2015γ). Ο βασιλιάς της όμως είχε κατά διαστήματα υπό τον έλεγχό του ένα σημαντικό κέντρο στην αιγαιακή ακτή της Ανατολίας, την πόλη Millawanda, που ταυτίζεται με την Μίλητο (Niemeier 2012) (**Εικ. 4.63**). Γίνεται επίσης συχνή αναφορά σε έναν βασιλιά της Ahhiyawa και άρα είναι λογική η υπόθεση ότι κάποιο ανακτορικό κέντρο υπήρχε εντός της επικράτειάς της (αναλυτικά για το θέμα, βλ. Kelder 2010· 2012· Eder και Jung 2015). Έχει προταθεί ότι το κέντρο της Ahhiyawa βρισκόταν στην Ρόδο και πως η επικράτειά της περιλάμβανε μόνον τα νησιά των Δωδεκανήσων και ένα μικρό

τμήμα της νοτιοανατολικής Ανατολίας (Mountjoy 1998). Ωστόσο, σε αυτήν την περίπτωση η Ahhiyawa θα αποτελούσε ένα πολύ μικρό βασίλειο και άρα δύσκολα ο βασιλιάς της θα μπορούσε να θεωρείται ισότιμος του Μεγάλου Βασιλιά των Χετταίων, όπως προκύπτει από κάποιες επιστολές που θα αναφερθούν στην συνέχεια. Πιθανότερο είναι ότι το κέντρο της Ahhiyawa αποτελούσαν οι Μυκήνες (Hope Simpson 2003) και κατά διαστήματα ίσως και η Θήβα (Niemeier 1999· Kopanias 2008· Latacz 2010).

Η παλαιότερη αναφορά σ' αυτό το βασίλειο στα χεττιτικά κείμενα χρονολογείται στον ύστερο 15ο/πρώιμο 14ο αι. π.Χ. (για το συγκεκριμένο και τα υπόλοιπα κείμενα, βλ. Beckman κ.ά 2011). Μεταξύ άλλων το κείμενο αναφέρει ότι ο Attarisiya, ένας "ηγεμόνα από την Ahhiya" (=παλαιότερος τύπος της Ahhiyawa), ήλθε στην δυτική Ανατολία έχοντας υπό τις διαταγές του 100 άρματα και άγνωστο αριθμό πεζών στρατιωτών. Ο Attarisiya αναμίχθηκε στις πολιτικές υποθέσεις της περιοχής, επιτέθηκε σε υποτελείς τους ηγεμόνες, συμμάχησε με αντιπάλους τους και τέος πολέμησε εναντίον τους. Επιπλέον, πραγματοποίησε επιδρομές κατά της Alashiya (=Κύπρου), έχοντας μάλιστα την βοήθεια του Madduwatta, ενός τοπικού ηγεμόνα της δυτικής Ανατολίας και πρώην συμμάχου των Χετταίων (*Κείμενο 1*) (Mantzourani κ.ά., *υπό έκδ.*). Το όνομα *Attarisiya* συνδέεται ετυμολογικά με το όνομα "Ατρεύς" (West 2003), ωστόσο δεν υπάρχει κάποια ένδειξη που να δείχνει ότι αυτό το ιστορικό πρόσωπο συνδέεται με τον μθικό Ατρέα. Το χεττιτικό κείμενο αναφέρει τον τίτλο "ηγεμόνας" και όχι "βασιλιάς" για τον Attarisiya, γεγονός που δείχνει είτε ότι η Ahhiyawa δεν είχε ακόμη αναγνωρισθεί διπλωματικά από τους Χετταίους, είτε ότι ήταν ένας υψηλόβαθμος αξιωματούχος της χώρας του. Επίσης, δεν είναι σαφείς οι λόγοι που οδήγησαν τον *Attarisiya* να πραγματοποιήσει αυτήν την εκστρατεία, έχοντας μάλιστα μαζί του μία αρκετά ισχυρή στρατιωτική δύναμή. Το ενδιαφέρον των Αχαιών βασιλέων για την Ανατολία θα οφειλόταν κυρίως στην επιθυμία τους για προμήθεια πρώτων υλών που δεν ήταν διαθέσιμες στην ηπειρωτική Ελλάδα (κυρίως για χαλκό και χρυσό). Επίσης, όμως, θα ενδιαφέρονταν και για την απόκτηση εργατών/δούλων. Στην επιστολή Tawagalawa του 13ου αι. αναφέρεται η μεταφορά χιλιάδων κατοίκων από την Ανατολία στην χώρα του βασιλιά της Ahhiyawa (Kopanias, *υπό εκδ. γ*). Αξίζει να αναφερθεί ότι και στις πινακίδες της Πύλου αναφέρεται ότι γυναίκες από την Ανατολία εργάζονταν στο ανάκτορο (Ergin 2007).

Όπως προκύπτει από τα χεττιτικά κείμενα του 14ου και 13ου αι., πάγιος στρατηγικός στόχος του βασιλείου της Ahhiyawa αποτελούσε ο περιορισμός της χεττιτικής επιρροής στην δυτική Ανατολία και ταυτόχρονα η εδραίωση της μυκηναϊκής παρουσίας στην περιοχή. Για να επιτύχουν αυτόν τον στόχο οι βασιλείς της Ahhiyawa φαίνεται ότι συμμαχούσαν με όποιον ηγεμόνα της δυτικής Ανατολίας επιθυμούσε να αποτινάξει τον χεττιτικό ζυγό (Niemeier 1999· Kopanias 2015γ). Κατά τον τρίτο χρόνο της βασιλείας του βασιλιά Mursili II (1321-1295 π.Χ.) η πόλη Millawanda με την βοήθεια του βασιλιά της Ahhiyawa πήρε μέρος σε μία επανάσταση κατά των Χετταίων. Ο Mursili II αναφέρει ότι κατέκτησε και κατέστρεψε την πόλη. Στην Μίλητο βρέθηκε όντως ένα στρώμα καταστροφής που χρονολογείται στην ύστερη φάση της Υστεροελλαδικής ΙΙΙΑ2 περιόδου και θα μπορούσε να συνδεθεί με τα παραπάνω ιστορικά γεγονότα (Niemeier 2005). Στην συνέχεια, επαναστάτησε και ο βασιλιάς Uhhaziti του βασιλείου της Arzawa και ο Mursili II αναφέρει ότι κατέκτησε την πρωτεύουσά του Apa-

sa (=Έφεσος). Ωστόσο, ο Uhhaziti πρόλαβε να ξεφύγει και βρήκε καταφύγιο σε κάποιο από τα νησιά που ήλεγχε ο βασιλιάς της Ahhiyawa. Ο γιος του προσπάθησε να επανακτήσει το χαμένο βασίλειο του πατέρα του, χρησιμοποιώντας ως εφαλτήριο την επικράτεια του βασιλιά της Ahhiyawa, ωστόσο απέτυχε.

Σύντομα, όμως, ο βασιλιάς της Ahhiyawa απέκτησε εκ νέου τον έλεγχο της πόλης Millawanda. Τα αρχαιολογικά ευρήματα από τα στρώματα του 13ου αι. δείχνουν ότι στην πόλη ζουν και Μυκηναίοι, αν και υπήρχαν και γηγενείς (**Εικ. 4.64**). Οι Χετταίοι δεν αντέδρασαν σε αυτήν την εξέλιξη, προφανώς επειδή κατά το πρώτο μισό του 13ου αι. ήταν έχουν στραμμένοι την προσοχή τους κυρίως στην Συρία και στην διαμάχη τους με την Αίγυπτο.

Φαίνεται ότι ο βασιλιάς της Ahhiyawa χρησιμοποίησε την Millawanda ως προπύργιο για να αναμιχθεί εντονότερα στις υποθέσεις της δυτικής Ανατολίας. Κατά την διάρκεια της βασιλείας του Hattusili III (1267-1237 π.Χ.), γίνονται αρκετές αναφορές στις επιδρομές του Piyamaradu, ενός ανθρώπου που δεν φέρει βασιλικό τίτλο αλλά σίγουρα προερχόταν από αριστοκρατική οικογένεια (Kopanias *υπό έκδ. γ*). Ο Piyamaradu βρισκόταν υπό την προστασία του βασιλιά της Ahhiyawa και μάλιστα είχε παντρέψει την αδελφή του με τον Atpa, τον διοικητή της Millawanda. Ίσως ήταν ο εγγονός του βασιλιά Uhhaziti της Arzawa, που είχε χάσει τον θρόνο του, όπως προαναφέρθηκε. Στόχο των επιδρομών του Piyamaradu αποτέλεσαν σχεδόν όλα τα βασίλεια της δυτικής Ανατολίας. Νίκησε τον βασιλιά της *χώρας του ποταμού Seha* (=η Μυσία των κλασικών χρόνων), έναν από τους συμμάχους των Χετ-

ταίων και τον κατέστησε προσωρινά υποτελή του ηγεμόνα της Millawanda και κατά προέκταση του βασιλιά της Ahhiyawa. Εκείνη την περίοδο ο βασιλιάς της Ahhiyawa ονομαζόταν Tawagalawa (=Ετεοκλής) –παλαιότερα εθεωρείτο ότι έτσι αυτό ανήκε στον αδελφό του, ωστόσο δύο σχετικά πρόσφατες δημοσιεύσεις ανέτρεψαν αυτήν την άποψη (Heinhold-Krahmer 2010· Popko 2010). Ο Piyamaradu επέδραμε κατά της Lazpa (=Λέσβος) και της *χώρας Lukka* (=Λυκία). Από αυτές τις δύο περιοχές μετέφερε χιλιάδες ανθρώπους, είτε με την θέλησή τους είτε όχι, στην χώρα του βασιλιά της Ahhiyawa. Επίσης επιτέθηκε κατά της Wilusa (=Ίλιον/Τροία) και για κάποιο διάστημα ο βασιλιάς της Wilusa Alaksandu έχασε τον θρόνο του (Steiner 2007). Οι περισσότεροι μελετητές δέχονται ότι το όνομα Alaksandu δεν συνδέεται ετυμολογικά με κάποια λουβική λέξη, αλλά με ελληνικό όνομα *Αλέξανδρος*, το οποίο μαρτυρείται και στις πινακίδες Γραμμικής Β' (Kopanias 2015γ). Η αναφορά στον Alaksandu/Αλέξανδρο μας φέρνει στον νου τα έπη του Ομήρου, αφού ο Πάρις επίσης ονομαζόταν Αλέξανδρος. Πρέπει ωστόσο να τονισθεί ότι πέρα από αυτές τις λιγοστές αναφορές, οι σωζόμενες χεττιτικές πηγές δεν μας προσφέρουν κάποια απόδειξη για την ιστορικότητα του Τρωικού Πολέμου (Cline 2013).

Ενδιαφέρον παρουσιάζει, επίσης, μία επιστολής που βρέθηκε στο αρχείο της Hattusha και σώζεται δυστυχώς σε πολύ κακή κατάσταση (CTH 183). Αποστολέας της ήταν ο βασιλιάς της Ahhiyawa (το όνομα του οποίου δεν σώζεται) και παραλήπτης κάποιος Χετταίος βασιλιάς (πιθανότατα ο Muwatalli II):

§1 [Έτσι μιλά ... , ο Μέγας Βασιλέας, Βασιλέας] της Ahhiyawa: [Πες στην Μεγαλειότητά του, τον Βασιλέα των Hatti]: §2 [...] που [...] εχθρότητα [προέκυψε] εξαιτίας. [... Και αυτό] προέκυψε. Τότε οι [...] των νεκρών [...] §3 Το περασμένο έτος ο αδελφός μου μου έγραψε: ["...] Όσο για τα νησιά που [εσύ ...]—ο Θεός της Καταιγίδας μου τα έδωσε να τα εξουσιάζω." Ο Βασιλέας της Assuwa [...] Kagamuna, ο προ-πάππους [του(;)], [...] παντρεύτηκε παλαιότερα. Τότε ο Tudhaliya, [ο προ-πάππους σου, νίκησε τον Βασιλέα της Assuwa] και τον υπέταξε. [Τα νησιά παλαιότερα όντως ανήκαν στον Βασιλέα της Ahhiyawa και] τώρα έγραψα [στον αδελφό μου] σχετικά με [αυτό το θέμα. Αλλά] στον [...] και στον Βασιλέα της Ahhiyawa [...] Αλλά στο παρελθόν [...] τότε [...] στη χώρα των [Hatti(;) ...] εναντίον [...] αυτοί [...] στο [...]

Σε αυτήν την επιστολή γίνεται αναφορά σε μία παλαιότερη αντιδικία (ύστερος 15ος/πρώιμος 14ος αι. π.Χ.) μεταξύ των δύο βασιλέων εξαιτίας της Assuwa, όπως παλαιότερα ονομαζόταν το βασίλειο της Wilusa (Cline 1997). Κάποιος/α πρόγονος/η του βασιλιά της Ahhiyawa (που ονομαζόταν Kagamuna) παντρεύθηκε κάποιον/α συγγενή του βασιλιά της Assuwa και έλαβε ως προίκα ορισμένα νησιά του βασιλείου του, προφανώς στο βορειοανατολικό Αιγαίο (προφανώς την Λήμνο ή/και την Τένεδο ή/και την Λέσβο). Προτού όμως περιέλθουν στην κυριαρχία του βασιλιά της Ahhiyawa, ο Χετταίος βασιλιάς Tudhaliya I/II κατέκτησε την Assuwa και μαζί αυτά τα νησιά. Έκτοτε ο βασιλιάς της Ahhiyawa τα διεκδικούσε και πιθανότατα αυτή η παλαιά ιστορία χρησιμοποιήθηκε ως δικαιολογία για την πραγματοποίηση των επιδρομών του Piyamaradu κατά της Lazpa (=Λέσβος) και της Wilusa (=Ίλιον/Τροία). Προφανώς ο βασιλιάς της Ahhiyawa διέθετε στρατιωτική και ναυτική δύναμη ικανή για να απειλήσει τα συμφέροντα των Χετταίων στην δυτική Ανατολία. Σίγουρα δεν είναι τυχαία η επιλογή του Hattusili III να τον προσφωνήσει "αδελφό του" σε μία επιστολή του, αναγνωρίζοντάς τον

έτσι ως ισότιμό του.

Κατά την διάρκεια της βασιλείας του Tudhaliya IV (1227-1209 π.Χ.) τα χεττιτικά κείμενα μας πληροφορούν για μία ακόμη εξέγερση στην δυτική Ανατολία, αυτήν την φορά στην *χώρα του ποταμού Seha*, η οποία και πάλι είχε την υποστήριξη του βασιλιά της Ahhiyawa. Ωστόσο, λίγο χρόνια μετά χρονολογείται η τελευταία αναφορά στην χώρα της Ahhiyawa στα χεττιτικά αρχεία. Το κείμενο της συνθήκης του Χετταίου ηγεμόνα με τον υποτελή του βασιλιά του Amurru (στην νότια Συρία) παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον (Devecchi 2010):

Και οι βασιλιάδες που (είναι) ίσης αξίας με εμένα, ο βασιλιάς της Αιγύπτου, ο βασιλιάς της Karadunia, ο βασιλιάς της Ασσυρίας, ~~ο βασιλιάς της Ahhiyawa~~, αν ο βασιλιάς της Αιγύπτου είναι φίλος με τον βασιλιά μου, ας είναι και φίλος δικός σου, αν είναι εχθρός, ας είναι εχθρός και για εσένα...

Κανείς έμπορός σου [δηλαδή του βασιλιά της Amurru] δεν θα πάει στην χώρα της Ασσυρίας και δεν θα δεχθείς κανέναν έμπορό του [δηλαδή του βασιλιά της Ασσυρίας] στην χώρα σου και δεν θα του επιτρέπεται να ταξιδεύσει μέσα από την χώρα σου! ... Μην επιτρέψεις σε πλοίο [της χώρας Ahhiyawa] να πάει σε αυτόν [δηλαδή στον Βασιλιά της Ασσυρίας]

Στην σωζόμενη πινακίδα έχει καταγραφεί το προσχέδιο της συνθήκης και όχι το τελικό κείμενο. Αρχικά, ο βασιλιάς της Ahhiyawa είχε συμπεριληφθεί στους ηγεμόνες που ο Χετταίος βασιλιάς αναγνώριζε ως ισότιμούς του. Στην συνέχεια, όμως, ο γραφέας διέγραψε με την γραφίδα του τις λέξεις "ο βασιλιάς της Ahhiyawa". Αυτό δεν συνέβη επειδή οι Χετταίοι είχαν πλέον εχθρικές σχέσεις με την Ahhiyawa. Το ίδιο ίσχυε και στην περίπτωση των Ασσυρίων, ωστόσο παρ' όλα αυτά ο Ασσύριος συμπεριελήφθη στους μεγάλους βασιλείς. Το κείμενο υποννοεί, ότι κάτι είχε συμβεί στο ενδιάμεσο διάστημα και πλέον ο βασιλιάς της Ahhiyawa είχε χάσει την δυνατότητά του να επεμβαίνει στρατιωτικά στην Ανατολία και άρα δεν ενδιέφερε πλέον τους Χετταίους (Kopanias 2015γ).

Η απαγόρευση στα πλοία της Ahhiyawa να πηγαίνουν στην Ασσυρία μέσω του Amurru, προφανώς δεν είναι κυριολεκτική. Παλαιότερα, η συγκεκριμένη αναφορά είχε ερμηνευθεί ως ένα εμπορικό εμπάργκο προς την Ασσυρία και την Ahhiyawa, επειδή και οι δύο είχαν εχθρικές σχέσεις με τους Χετταίους (Cline 1991). Δεν υπάρχουν αρχαιολογικά ευρήματα που να δείχνουν ότι οι Μυκηναίοι είχαν όντως εμπορικές σχέσεις με τους Ασσυρίους· ωστόσο, ένα τέτοιο εμπάργκο θα μπορούσε να αφορά στην απαγόρευση της μεταπώλησης του ασσυριακού κασσίτερου σε Μυκηναίους στα λιμάνια της βόρειας Συρίας. Αν όντως ισχύει αυτό, τότε το χεττιτικό εμπάργκο θα είχε σοβαρές συνέπειες για το βασίλειο της Ahhiyawa, αφού ο κασσίτερος ήταν απαραίτητος για την παραγωγή του ορείχαλκου, από τον οποίον κατασκευάζονταν τα όπλα και εργαλεία της εποχής (Kopanias 2015β· Kelder 2016). Πιθανότερη ωστόσο είναι μία άλλη ερμηνεία, δηλαδή ότι έπρεπε να μην επιτραπεί σε μυκηναίους μισθοφόρους να συνδράμουν τους Ασσυρίους στις πολεμικές τους επιχειρήσεις εναντίον των Χετταίων (Singer 2006· Bryce 2010).

Ένα από τα τελευταία χεττιτικά κείμενα, στο οποίο γίνεται αναφορά σε άνδρες από την [Ah] hiyawa παρουσιάζει επίσης ενδιαφέρον. Πρόκειται για την επιστολή του Penti-Sharruma, ενός Χετ-

ταίου αξιωματούχου, προς τον Ammurapi, Βασιλιά της Ugarit (RS 94.2523):

§6 Όσον αφορά σε αυτούς στους οποίους οφείλεται μία υπηρεσία για τους οποίους και υπέβαλες το αίτημά σου — στην πρώτη περίπτωση εσύ ... Satalli. Άφησέ τον να πάει τα κομμάτια [τον χαλκό] στους [Ah]hiyawan. Θα τα πάει [σε αυτούς] στην χώρα των Lukka. Η Μεγαλειότητά του [δεν] θα σου στείλει άλλους [ανθρώπους] στους οποίους θα οφείλεται μία υπηρεσία. Όσον αφορά στην [πινακίδα με την] συνθήκη που η Μεγαλειότητά του σου προσέφερε— κανείς δεν θα τροποποιήσει την συνθήκη σου.

Δεν γίνεται αναφορά στην χώρα της Ahhiyawa ή στον βασιλιά της, αλλά σε Αχαιούς, οι οποίοι βρίσκονται στην Χώρα της Lukka (=Λυκία) και αναμένουν την πληρωμή τους από τον χετταίο βασιλιά (Suppiluliuma II) (Bryce 2010· 2016). Για κάποιον λόγο που δεν αναφέρεται, ο χετταίος βασιλιάς δεν είναι σε θέση να τους δώσει τον χαλκό που έχουν συμφωνήσει και ζητά από τον υποτελή του βασιλιά της Ugarit να τον στείλει. Προφανώς πρόκειται για μεγάλη ποσότητα χαλκού, αφού θα χρειασθούν περισσότερα του ενός πλοία. Και σε αυτήν την περίπτωση πρόκειται πιθανότατα για Μυκηναίους μισθοφόρους, οι οποίοι βρίσκονταν στην υπηρεσία του χετταίου βασιλιά.

<u>Κείμενο 1: επιστολή Arnuwanda I προς τον Madduwatta: CTH 147).</u>

§1 Ο Attariššiya, ο ηγεμόνας από την Aḫḫiya, σε κυνήγησε, Madduwatta, από την χώρα σου. [Επιπλέον] ήταν πίσω σου και συνέχιζε να σε κυνηγά. Συνέχισε να επιδιώκει έναν [κακό] θάνατο για σένα, Madduwatta. Θα σε σκότωνε, αλλά εσύ, Madduwatta, έφυγες [και βρήκες καταφύγιο] στον πατέρα [εμού του Ηλίου], και ο πατέρας εμού του Ηλίου σε έσωσε από τον θάνατο. Διέκοψε την καταδίωξη από τον Attariššiya. Εάν δεν το είχε πράξει, ο Attaršiya δεν θα σε είχε αφήσει, αλλά θα σε είχε σκοτώσει.

§3 ...Ακόμη και είχες ξεφύγει από τον Attaršiya, θα είχες πεθάνει από πείνα.

§4 Τότε συνέβη το γεγονός ότι ο πατέρας [Tudhaliya I/II] εμού του Ηλίου σε έκανε, Madduwatta, ορκισμένο υπήκοό του. Σε έκανε να δώσεις έναν όρκο. "...Να είσαι ένας [άνθρωπος] του πατέρα εμού του Ηλίου και της χώρας των Ḫatti! Μόλις σου έδωσε την χώρα του βουνού Zippašla [για να την διοικείς]. Εσύ, Madduwatta, να παραμείνεις στην χώρα του βουνού Zippašla με τα [στρατεύματά] σου, και μετά να περιπολείς εντός της χώρας του βουνού Zippašla." Να είσαι υπηρέτης μου και τα στρατεύματά σου να είναι στρατεύματά μου.

§7 Ας μην μου αποκρύψεις κάποιον που μιλά άσχημα για μένα, είτε κάποιος λέει κάτι εχθρικό μπροστά σου, είτε κάποιος προσβάλει τους βασιλείς και τους πρίγκιπες ... Μην στείλεις [μήνυμα] στον Attaršiya. Εάν ο Attaršiya στείλει μήνυμα σε σένα, να αιχμαλωτίσεις τον αγγελιοφόρο και να τον [στείλεις] στον πατέρα εμού του Ηλίου.

§8 Εσύ, Madduwatta, καταπάτησες [τους όρκους] του πατέρα εμού του Ηλίου ... Ο Madduwatta κατέκτησε όλη [την χώρα]. [Αυτός] συγκέντρωσε έναν μεγάλο στρατό. Αυτός [κίνησε σε μάχη ενάντια] στον Kupanta-Kuruntiya. Όταν ο Kupanta-Kuruntiya άκουσε [γι' αυτό], άφησε ελεύθερα τα στρατεύματα της χώρας Arzawa. Κινήθηκαν ενάντια στον Madduwatta, και σκότωσαν κάθε έναν από τους στρατιώτες του Madduwatta. Ο Madduwata [το έσκασε] μόνος. Όσοι λίγοι διέφυγαν, τελικά τους εξολόθρευσαν όλους.

§9 ...Ο Kupanta-[Kuruntiya . . .] Αιχμαλώτισε τον Οίκο του [. . .] Πήρε τις γυναίκες του, [τα παιδιά του], τους [υπηρέτες] και όλη την περιουσία του [. . .] Μόνον ο Madduwatta [το έσκασε], γυμνός.

Πολύ λίγοι άνθρωποι διέφυγαν και τους εξολόθρευσαν [όλους].

§10 Όταν [ο πατέρας εμού] του Ηλίου [το άκουσε αυτό], ανέθεσε στον Pišeni, καθώς και τα στρατεύματα και τα άρματά [του], να πάνε στον Madduwatta για να τον υποστηρίξουν και [πήγαν]. Όταν [ήλθαν] σε αυτόν βρήκαν [τις γυναίκες], τους υπηρέτες, και την περιουσία του Madduwatta στην πόλη Šalluwašši και τους έστειλαν πίσω σ' αυτόν ... [Ο Kupanta-Kuruntiya] μόνον το έσκασε, [γυμνός]. Λεηλάτησαν όλα αυτά και πάλι εγκατέστησαν [στην εξουσία] τον Madduwatta.

§12 [Αργότερα] ο Attaršiya, ο ηγεμόνας από την Aḫḫiya ήλθε έξω και [συνέχεια] ζητούσε να σε σκοτώσει εσένα, Madduwatta. Όταν [ο πατέρας μου] εμού του Ηλίου το άκουσε, έστειλε τον Kišnapili με τα στρατεύματα και τα άρματά του εναντίον του Attaršiya. Τότε εσύ, Madduwatta, δεν αντιμετώπισες τον Attaršiya, και έφυγες από εμπρός του... Ο Kišnapili πήγε στην μάχη εναντίον του Attaršiya. 100 άρματα [και x στρατιώτες] του Attaršiya [πλησίασαν για μάχη] και πολέμησαν. Σκότωσαν έναν ευγενή του Attaršiya και σκότωσαν έναν ευγενή δικό μας, τον Zidanza. Ο Attaršiya [. . .] στον Madduwatta και έφυγε πίσω στην χώρα του. Για μία ακόμη φορά εγκατέστησαν στην εξουσία τον Madduwatta.

§22 ...Ο Madduwatta παραβίασε τον όρκο [του] προς τον πατέρα εμού του Ηλίου. Πήρε όλη την χώρα της Arzawa για τον εαυτό του. [. . .]

§36 ... Ο Ήλιος Μου μίλησε με αυτόν τον τρόπο [σχετικά με την χώρα της Alašiya], "Αφού [η χώρα] της Alašiya είναι [μία χώρα] του Ήλιου Μου και πληρώνουν [φόρο υποτελείας σε μένα γιατί συνεχώς της επιτίθεσαι;"] Ο Madduwatta απάντησε με αυτόν τον τρόπο, "[Όταν] ο Attarašiya και] ο ηγεμόνας [της πόλης της Piggaya] έκαναν διαρκώς επιδρομές στην χώρα της Alašiya, έκανα κι εγώ διαρκώς επιδρομές εκεί. Ο πατέρας του Ήλιου Μου δεν [έγραψε] σε μένα, [και] ο Ήλιος μου [με κανένα τρόπο] δεν [με] διέταξε, "Η χώρα της Alašiya είναι δική μου. Και ως τέτοια, άφησέ την!" Αντιθέτως, αν ο Ήλιος Μου ζητά τώρα να επιστρέψω τους αιχμαλώτους από την Alašiya, θα τους επιστρέψω σε αυτόν." Επειδή ο Attaršiya και ο ηγεμόνας από την πόλη Piggaya είναι ανεξάρτητοι ηγεμόνες από τον Ήλιο Μου, αλλά ο Madduwatta είναι υπηρέτης του Ήλιου Μου, γιατί τους ακολούθησες;